

Sylvia Wingelaar-Regter

Haar Dochter

Een volgende episode uit het leven van de familie Vermeer

Van de schrijver.

Omdat het schrijven van mijn eerste boek “Haar Moeder” mij zoveel plezier en voldoening heeft gebracht, heb ik een tweede boek geschreven “Haar Dochter”.

Ook speelde de positieve reacties van de lezers mee.

Opnieuw was het mijn echtgenoot die mij stimuleerde.

Met veel liefde draag ik dit boek aan hem op.

Sylvia.

Uitgeverij Het Eigen Boek

Vleuten - Utrecht

Eerste druk.

Copyright 2022 Sylvia Wingelaar-Regter

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Omslagontwerp: Sylvia en Jan

INHOUD:

1. Julia en Maarten.
2. Korte vakantie.
3. Vera.
4. Een openhartig gesprek.
5. De verjaardag.
6. De logeerpartij.
7. Emma vertelt.
8. Emma op bezoek bij Charlotte.
9. Een onaangename verrassing.
10. Een luisterend oor.
11. De brief.
12. Lonneke.
13. Julia en Maarten enige jaren eerder.
14. Zware tijden.
15. De verwijdering.
16. Donkere wolken.
17. Er gloort licht.
18. Onvrede bij Charlotte.
19. Een verhelderend gesprek.
20. Een onverwacht drastisch besluit.
21. Verwarring.
22. De verrassing.
23. Het voorstel.
24. Eenzaam.
25. Emoties

26. De laatste rit.
27. Twee jaar later.

Hoofdstuk 1.

Julia en Maarten Zegers.

Aan de rand van een stad in het midden van het land bewonen Julia en Maarten Zegers een gezellige twee onder een kap woning. Het is een heerlijke lenteochtend. Nadat Julia de nodige spulletjes in haar koffer heeft gepakt, kijkt ze vol ongeduld op haar horloge. Het is al over zevenen. Ze gaat met haar echtgenoot een weekje naar de Franse heuvels. De afspraak was dat ze vroeg zouden gaan rijden.

‘Maarten’, roept ze onderaan de trap, ‘kan ik je misschien ergens mee helpen? Je hebt vandaag wel heel veel tijd nodig om te pakken!’ ‘Ik kom eraan lief.’ Hij rent met in een hand zijn koffer en in de andere een bos sleutels naar beneden. Snel pakt hij zijn regenjas van de kapstok, draait zorgvuldig de voordeur op slot en zegt:

‘Komt u maar mevrouw. Ik ben geheel tot uw beschikking. Wat mij betreft kan de reis beginnen.’

In een rustige streek van Frankrijk, grotendeels verscholen tussen het groen, staat een klein huis dat is opgetrokken uit grijswitte stenen. Het heeft een rood pannendak. Enige tijd terug deed zich de gelegenheid voor om dit huis tegen een schappelijke prijs te huren. Maarten en Julia hadden dit stulpje dolgraag willen kopen. Helaas, de eigenaresse, een Nederlandse vrouw, hoopt er te zijner tijd haar laatste levensjaren te gaan slijten. Dat lijkt nog wel even te duren, dus is dit voor onbepaalde tijd het vakantiehuis van Julia en Maarten.

Na een lange moeilijke periode, proberen ze hun leven stukje bij beetje weer wat meer kleur te geven. De gebeurtenissen van de afgelopen tijd hebben diepe wonden geslagen. Hoe ze nu, op een goede manier, om kunnen gaan met hun verdriet, weten ze niet. Wel is pijnlijk duidelijk geworden, dat ze er verschillende meningen op na houden. Bovendien gaan ze verschillend om met hun emoties. En heel belangrijk, hoe gaan ze nu verder? De irritaties, de heftige destructieve discussies, met een helaas langdurig zwijgen tot gevolg. Julia is psychologe. Ze blijkt niet bij machte haar

eigen goede raadgeefster te zijn. Ze hopen dat het huisje in de Morvan hen weer wat levensvreugde zal gaan brengen. Als ze niet beter leren omgaan met hun verdriet, dreigen ze ook elkáár nog kwijt te raken. Dat willen ze voorkomen, want ze houden, ondanks alle verwijten en aanvaringen, innig veel van elkaar. Julia gaat haar best doen om de komende dagen voor wat ontspanning te zorgen. Het voelt als een opdracht.

Hoofdstuk 2.

Korte vakantie.

Na een lange en vermoeiende rit, met af en toe een korte stop, komen ze eindelijk bij hun huisje aan. De meubels van Lonneke Doornebos, de eigenaresse van het huis, zijn een paar dorpen verderop in een loods opgeslagen. Toen het huis grotendeels leeg was, kon Julia het helemaal naar eigen inzicht inrichten. En dat is haar gelukt! Maarten toonde zich enorm enthousiast bij het zien van de metamorfose. Sowieso, als hij tegenwoordig ook maar even het vermoeden heeft, dat Julia een beetje in haar element is, betekent dat voor hem een geluuksmoment!

Zodra ze het vriendelijke huisje binnengaan slaken beiden, vrijwel gelijktijdig, een diepe zucht.

‘Gelukkig, we zijn er’, zegt Maarten tevreden.

‘Het voelt hier steeds meer als thuiskomen. Geldt dat inmiddels ook voor jou Julia?’

Zijn vrouw knikt instemmend.

‘Breng jij de koffers naar boven Maarten, dan zal ik de boodschappen opbergen en voor een borrelplankje zorgen. We zijn wel toe aan een hapje en een drankje.’

De avonden zijn in deze tijd van het jaar nog kil, dus steekt Maarten de openhaard aan.

“In de schuur ligt een enorme voorraad hout. Jullie hoeven daar niet op te beknibbelen”, had Lonneke gezegd, “twee keer per jaar wordt het hok bijgevuld.”

Nadat ze wat hapjes hebben gegeten, drinken ze nog een glas wijn bij de haard. Moe van de lange autoreis verlangen ze enkel naar bad en bed.

Julia gaat als eerste naar de badkamer. Als ze in de spiegel kijkt, schrikt ze. Ze ziet een wit gezicht met donkere kringen onder haar ogen. Die ogen lijken zelfs van kleur veranderd. Van nature heeft ze prachtige helderblauwe en sprekende ogen. Echter, nu staan ze dof en grijs in haar te magere gezicht.

Ze stapt onder de douche. Hopelijk zal het warme water haar wat troost bieden. Haar voeten zijn steenkoud. In betere tijden was het toch zo vanzelfsprekend dat ze die, eenmaal samen in bed, tussen de warme benen van haar man stopte. Helaas, dat vertrouwde gevoel is allang verdwenen. Ze had dolgraag gezien dat Maarten zich in die moeilijke en onzekere tijd, anders had opgesteld. Ze neemt hem dat nog steeds kwalijk. Het leek een probleem van haar alleen te zijn. Niet van hen samen.

Als ze in bed ligt hoort ze haar man de trap op komen. Ze houdt haar ogen gesloten.

‘Slaap je al lief?’ vraagt Maarten zachtjes.

‘Ik ben moe Maarten, laat me maar. Welterusten.’

Maarten kijkt teleurgesteld naar zijn vrouw. Hij neemt een douche en glijdt tussen de lakens. Binnen enkele ogenblikken valt hij in slaap.

De volgende morgen voelen Julia en Maarten zich een stukje beter. Ze nemen ruim de tijd voor het ontbijt. De dagen dat ze werken betekent het doorgaans vroeg op en vroeg naar bed. Alleen in de weekeinden of gedurende vakanties, vinden ze het soms prettig om

te nachtbraken en daarna uit te slapen. Zodra de ontbijtboel is opgeruimd duiken ze met hun neus in de kranten die ze van thuis hebben meegenomen. Na de koffie staat Maarten op en rekt zich uit.

‘Ik voel me toch nog een beetje stijf van de lange autorit van gisteren.’

Hij loopt naar het raam om opnieuw de prachtige tuin te bewonderen. Het gras ziet er fris en groen uit.

‘Het lijkt wel alsof het zojuist is gemaaid. Zeker een goede en zorgzame buur.’

Hij haalt zijn schouders op en denkt er niet meer aan. Sommige struiken en bomen geven in deze tijd van het jaar een explosie aan bloemen. Hier en daar schiet er zelfs al wat onkruid omhoog.

‘Als ze willen is er de komende dagen genoeg te doen’, denkt hij.

‘Zullen we vandaag of morgen een paar uurtjes in de tuin gaan werken Julia, heb je daar zin in?’

Hij kijkt zijn vrouw hoopvol aan, die starend in het niets, nog steeds aan de eettafel zit. Ze is met haar gedachten ergens anders en reageert niet op wat Maarten haar zojuist heeft gevraagd.

‘Waar haal ik de kracht vandaan’, denkt ze, ‘om deze dagen zo ontspannen mogelijk door te brengen. Even geen gesprekken te voeren over het verdriet dat ons is overkomen. Ik heb het immers beloofd!’

‘Julia’, gaat Maarten even later hoopvol verder, ‘zullen we dan vanmiddag naar Vézelay gaan? Je wilde wat kleding kopen, weet je nog wel? Je bent de laatste tijd magerder geworden en hebt dus het een en ander nodig. Bovendien is dat toch een bezigheid waar

vrouwen doorgaans van opknappen!? Julia, we zijn hier immers vooral om ons wat beter te gaan voelen.'

'Inderdaad, je zegt het precies goed Maarten', flapt ze er geïrriteerd uit, 'waar vrouwen dóórgaans van opknappen. Dat geldt dus niet voor iedere vrouw en ook niet op ieder willekeurig tijdstip!!'

Beiden schrikken van de ongewenste toon die er tussen hen dreigt te ontstaan.

Even blijft het pijnlijk stil.

'Okay', zegt Julia nu wat vriendelijker, 'ik ga me dadelijk opknappen. Vanmiddag rijden we naar dat leuke stadje.'

Gelukkig is de lucht tussen hen snel opgeklaard. Na de lunch stappen ze in de auto op weg naar kledingwinkels, die hopelijk een paar mooie jurken, bloesjes en vestjes hebben, die bij Julia in de smaak vallen.

'Op geld wordt vandaag niet gekeken', zegt Maarten nadrukkelijk. Julia glimlacht om die opmerking. Haar man, haar pietje precies, die vandaag de teugels royaal in handen lijkt te nemen. Daar is ze niet aan gewend.

Enige tijd later lopen ze vol goede moed door de gezellige, lange winkelstraat en speuren de etalages af. Maarten slaat een arm om de schouders van zijn vrouw. Julia voelt een rilling door haar lijf. Ze zou die arm van zich af willen schudden. Toneelspelen is niet haar sterke kant. Ze spreekt zichzelf nadrukkelijk toe. Het lijkt te helpen, ze begint een beetje te ontspannen. Later die middag, na veel passen en meten, wikken en wegen, ploffen ze neer op een terras. Naast hun stoelen staan plastic tassen, gevuld met prachtige kleding. Inderdaad, op geld is niet gekeken. Op het tafeltje staan twee glazen gevuld met droge witte wijn en een schaal met zwarte en groene olijven. Ze genieten nog even van de namiddagzon. Als het na een half uurtje kil begint te worden, rekenen ze af en rijden naar huis. Maarten voelt zich enigszins opgelucht. De dag is tot nu toe goed verlopen. Hij weet dat zijn vrouw haar best doet om de sfeer goed te houden. Ze hebben immers een afspraak. Daar zal Julia zich aan houden. Zo is ze. Daarvan is hij overtuigd. Maar, hij weet, Julia heeft tijd nodig om te verwerken.

Zijn eigen gevoelens heeft hij “gewoon” diep weggestopt!!

De avond brengen ze rustig door. Na het eten kijken ze een poosje televisie. Er wordt niet veel gesproken. Beiden zijn bang voor de emoties en het onoverkomelijke verdriet.

‘Zullen we, voordat we gaan slapen, nog een glas wijn drinken,’ stelt Maarten voor.

‘Ja lekker, geef mij maar een Merlot.’

Terwijl ze van de wijn genieten praten ze over de komende dagen.